

2 KONINGEN

25

De verwoesting van Jeruzalem en de
wegvoering van Juda naar Babylon.

GELEZEN UIT

Herziene Statenvertaling

BELUISTER OF BEKIJK

versvoorvers.org/2-koningen/25

BELUISTER OF BEKIJK

Inhoud

1	Manasses zonden en Gods oordeel over Juda	3 min	3
2	De eerste Babylonische wegvoeringen	2 min	4
3	Het beleg en de ondergang van Zedekia	3 min	5
4	Jeruzalem verwoest en het volk weggevoerd	3 min	7
5	De tempelbuit en de executie van de leiders	2 min	9
6	Gedalia vermoord en de vlucht naar Egypte	3 min	11
7	Jeremia waarschuwt tegen de vlucht naar Egypte	3 min	13
8	Jojachin krijgt gratie in Babel	2 min	15
9	Belsazars feest en de val van Babel	4 min	16
10	De terugkeer en de les van Juda's ondergang	3 min	18
	Om verder te lezen		19

1

Manasses zonden en Gods oordeel over Juda

In 2 Koningen 25 krijgen we de afsluiting van de geschiedenis van Juda vóór de Babylonische ballingschap: de oordelen die God naar Zijn zeggen over hen zou brengen vanwege de zonden van Manasse. Manasse was natuurlijk niet de eerste koning in Juda die zondigde. Er waren vóór hem slechte koningen geweest, maar hij was de slechtste. Hij was degene die de aanbidding van Moloch en de aanbidding van Baäl en elke vorm van heidense aanbidding die je maar kunt bedenken tot een vaste instelling maakte. En dat deed hij terwijl God nog maar kort voordat hij aan de macht kwam Israël, het noordelijke koninkrijk, vanwege precies hetzelfde gedrag had vernietigd.

Het is alsof hij er niets van begreep. Hij zag dat Israël vanwege al die dingen ten val kwam, maar blijkbaar besepte hij niet dat het vanwege al die dingen was. Hij was geen godvrezend man, dus hij begreep niet wat God aan het doen was. Waarschijnlijk dacht hij gewoon dat het een politieke ramp was. Het was zoals wanneer we tegenwoordig horen over oorlogen in Afghanistan of Irak of waar dan ook. We nemen gewoon aan: ‘Wat jammer dat deze strijdkrachten sterker zijn dan die strijdkrachten, en dat dit gebeurt, en dat deze mensen omkomen.’ Dat dacht hij waarschijnlijk over Israël, omdat hij niet naar de profeten luisterde.

Als hij naar de profeten had geluisterd, zou hij hebben geweten dat ze voortdurend zeiden: ‘Israël gaat ten onder vanwege hun afgoderij.’ Toen Israël vervolgens inderdaad ten onder ging, zei zelfs de profeet Jesaja: ‘Israël is ten onder gegaan vanwege hun afgoderij, en nu moet Juda oppassen dat het niet aan hetzelfde ten prooi valt.’ Maar Manasse luisterde niet, en hij doodde profeten. Waarschijnlijk heeft hij zelfs Jesaja gedood. Zijn slechtheid en al het onschuldige bloed dat hij vergoot, werden later in herinnering gebracht als de werkelijke reden waarom God Juda vernietigde.

Hoewel er in de tijd van Josia één kleine opleving was in de morele goedheid van het volk, was die te kort en te oppervlakkig, en veranderde die niet echt iets blijvend. De koningen na Josia, onder wie zijn eigen zonen, vervielen weer in slechtheid.

Misschien geen slechtheid zo groot als die van Manasse, maar genoeg om van God afvallig te zijn. Daarom liet God hen naar Babylon wegvoeren.

2

De eerste Babylonische wegvoeringen

We lezen over de laatste fase van die Babylonische ballingschap in hoofdstuk 25 van 2 Koningen. We hebben al twee keer gezien dat God, zou je kunnen zeggen, een waarschuwingsschot over hun hoofden loste om hen wakker te schudden. In hoofdstuk 25 kijken we naar het jaar 586 voor Christus. Maar al twee keer eerder, de eerste keer al in 605 voor Christus, was Nebukadnezar, de pas aangetreden koning van Babylon, tegen Juda opgetrokken. Jojakim, de koning van Juda, had hem geen tegenstand geboden, en hij voerde enkele vooraanstaande burgers van Jeruzalem als gevangenen mee terug naar Babylon. Dit was van zijn kant geen wrede daad, maar het was zeker een uitoefening van zijn oppergezag over Juda.

Het verlies van deze keur van hun jongeren had voor hen een waarschuwing moeten zijn: ‘Er is een grote nieuwe macht in de omgeving, een nieuwe bullebak in de buurt, en hij heeft zijn macht al over ons laten gelden. Als we God niet aan onze kant hebben, zullen we waarschijnlijk nog meer door zijn toedoen te lijden krijgen.’ En inderdaad, dat gebeurde, maar ze zagen het niet aankomen. Ze gingen gewoon helemaal op in hun eigen leven en hun eigen zonden, en zo bleven ze God krenken.

Later, toen Jojakim koning was, of Jechonia, kwam Nebukadnezar in 597 voor Christus terug. Dat was zo’n acht jaar na de eerste keer. Hij voerde tienduizend mensen uit Juda in ballingschap, onder wie de koning, en stelde een andere koning in zijn plaats aan.

3

Het beleg en de ondergang van Zedekia

Wanneer we bij hoofdstuk 25 komen, zit de laatste koning van Juda op de troon, en zijn naam is Zedekia. Zijn oorspronkelijke naam was Mattanja, maar Nebukadnezar gaf hem een nieuwe naam, gewoon als een teken van Nebukadnezars gezag om zulke dingen te doen, en hij noemde hem Zedekia.

Er staat in hoofdstuk 25:

Het gebeurde in het negende jaar van zijn regering,

2 KONINGEN 25:1

Dat is de regering van Zedekia.

in de tiende maand, op de tiende van de maand, dat Nebukadnezar, de koning van Babel, naar Jeruzalem kwam, hij en heel zijn leger. Zij belegerden de stad en bouwden er rondom schansen tegenaan.

2 KONINGEN 25:1

Dit is omdat Zedekia tegen hem in opstand was gekomen. Dat is het laatste wat we in hoofdstuk 24 lezen: Zedekia kwam in opstand tegen de koning van Babylon. Dus Nebukadnezar trekt nog één laatste keer op en belegert Jeruzalem.

Zo werd de stad belegerd, tot het elfde jaar van koning Zedekia.

2 KONINGEN 25:2

Ik denk dat het beleg achttien maanden duurde. Er heerste natuurlijk hongersnood in de stad, en uiteindelijk bezweken ze.

Op de negende van de vierde maand, toen de hongersnood in de stad zo sterk geworden was dat de bevolking van het land geen brood meer had, werd de stad opengebroken. Alle strijdbare mannen vluchtten en trokken 's nachts de stad uit via de poort tussen de twee muren, die zich bij de tuin van de koning bevond, terwijl de Chaldeeën rondom voor de stad lagen. En de koning ging in de richting van de Vlakte.

2 KONINGEN 25:3-4

Ze leden daarbinnen honger, er was een bres in de muur geslagen, en het was duidelijk dat de Babyloniërs naar binnen zouden stromen. Dus stroomden veel Joden naar buiten om hun leven te redden, hoewel ze nog steeds omsingeld waren. Er moeten wat gaten in de belegeringslinie zijn geweest. Er moeten plekken zijn geweest die niet goed bewaakt werden, want er kwamen mensen naar buiten die dachten dat ze konden ontsnappen. En Zedekia ontsnapte bijna, maar het lukte niet.

Vers 5:

Maar het leger van de Chaldeeën achtervolgde de koning en zij haalden hem in op de vlakten van Jericho. Heel zijn leger werd van hem gescheiden en verspreid. Toen grepen zij de koning en brachten hem naar de koning van Babel, naar Ribla. En zij spraken het vonnis over hem uit.

2 KONINGEN 25:5-6

Dat ligt in Syrië, waar hij de strijd blijkbaar vanuit die verafgelegen plaats via zijn vertegenwoordigers en zijn generaals leidde. En zij spraken het oordeel over hem uit, over Zedekia, en dat was dat hij in opstand was gekomen tegen de koning, Nebukadnezar.

Zij slachtten de zonen van Zedekia voor diens ogen af. Verder maakte men de ogen van Zedekia blind en men bond hem met twee bronzen ketenen en bracht hem naar Babel.

2 KONINGEN 25:7

Dit was duidelijk iets wat ze met opzet heel wreed deden. Ze zouden zijn ogen uitsteken, zodat hij niets meer zou zien. Maar het laatste wat hij te zien kreeg, was dat zijn zonen voor zijn ogen werden gedood. Dat zou het blijvende beeld zijn, het laatste beeld dat in zijn hersenen gegrift zou staan, wanneer hij daarna niets anders meer zou zien. En hij werd weggevoerd naar Babylon.

4

Jeruzalem verwoest en het volk weggevoerd

Daarna, in de vijfde maand, op de zevende van de maand — dit jaar was het negentiende regeringsjaar van Nebukadnezar, de koning van Babel — kwam Nebuzaradan, de bevelhebber van de lijfwacht, de dienaar van de koning van Babel, in Jeruzalem. Hij verbrandde het huis van de HEERE, het huis van de koning en alle huizen van Jeruzalem. Ja, alle huizen van de aanzienlijken verbrandde hij met vuur. Het hele leger van de Chaldeeën dat de bevelhebber van de lijfwacht bij zich had, brak de muren rondom Jeruzalem af.

2 KONINGEN 25:8-10

Dit is dus het einde van Jeruzalem, tenminste, tot later. Later zou een overblijfsel met Zerubbabel terugkeren en de muren en de tempel herbouwen. Daar zullen we over lezen in Ezra en Nehemia. Maar dit wordt het begin van een ballingschap waarvan je, op verschillende manieren gerekend, kunt zeggen dat die zeventig jaar duurt.

We lezen er hier niet over, maar in het boek Jeremia zien we dat Jeremia op dat moment in de gevangenis was gezet. Deze Babylonische functionaris liet hem zelfs vrij en behandelde hem goed. Want hij werd duidelijk gezien als een vijand van het heersende bestuur in Jeruzalem, dat nu werd gestraft. En dus werden de politieke gevangenen zoals Jeremia vrijgelaten, en hij kreeg de gelegenheid om te gaan waar hij maar heen wilde. Helaas waren er mensen die Jeremia dwongen ergens heen te gaan waar hij niet heen wilde, en dat komt later aan de orde.

Vers 11:

De rest van het volk dat in de stad was overgebleven, de overlopers die naar de koning van Babel waren overgelopen, en de rest van de menigte voerde Nebuzaradan, de bevelhebber van de lijfwacht, in ballingschap. Maar enkelen van de armsten van het land liet de bevelhebber van de lijfwacht als wijnbouwers en akkerbouwers achter.

2 KONINGEN 25:11-12

Hij had dus medelijden met de arme mensen en liet hen gewoon op hun boerderijen blijven. Ze hadden geen enkele macht. Ze zouden nooit tegen Babylon in opstand kunnen komen. In plaats van het land gewoon aan de wilde dieren over te laten of te doen wat Assyrië zou hebben gedaan, liet hij hen blijven. De Assyriërs zouden de Joden hebben weggevoerd en buitenlanders hebben binnengebracht om het land opnieuw te bevolken. Nebukadnezar voerde een ander beleid. Hij liet eenvoudig de armste, de ongevaarlijkste mensen in het land achter en voerde de machtige mensen weg. Op zulke momenten, bij die zeldzame gelegenheden, is het echt wenselijk om een van de boeren te zijn in plaats van een van de heersers van het land.

5

De tempelbuit en de executie van de leiders

En de koperen pilaren die in het huis van de HEERE waren, de onderstellen en de koperen zee die in het huis van de HEERE waren, braken de Chaldeeën stuk. Het koper daarvan voerden zij naar Babel. Ook namen zij de potten, de scheppen, de messen, de offerschalen en alle koperen voorwerpen waarmee men de dienst deed, mee. De bevelhebber van de lijfwacht nam de vuurschalen en de sprengbekkens mee — al wat geheel van goud en geheel van zilver was. De twee pilaren, de ene zee en de onderstellen die Salomo voor het huis van de HEERE gemaakt had — het koper van al deze voorwerpen was niet te wegen. De hoogte van een pilaar was achttien el, en het kapiteel daarop was van koper. De hoogte van het kapiteel was drie el. Het vlechtwerk en de granaatappels rondom op het kapiteel waren helemaal van koper. De andere pilaar had eveneens een vlechtwerk.

2 KONINGEN 25:13-17

die Salomo natuurlijk had gemaakt, Bedenk dat deze twee zuilen door Salomo waren gebouwd. Ze droegen blijkbaar niets in het bijzonder. Het leken vrijstaande zuilen te zijn, buiten vóór de tempel. Ze werden natuurlijk al in 1 Koningen beschreven.

Het is de versiering ervan die daar beschreven wordt.

Ook nam de bevelhebber van de lijfwacht Seraja, de hoofdpriester, Zefanja, de tweede priester, en de drie deurwachters mee. En uit de stad nam hij een hoveling mee die over de strijdbare mannen aangesteld was, en vijf mannen uit degenen die het aangezicht van de koning mochten zien, die in de stad werden aangetroffen, met de schrijver van de bevelhebber van het leger, die ten behoeve van de oorlog de bevolking van het land inschreef, en zestig man uit de bevolking van het land, die in de stad aangetroffen werden.

2 KONINGEN 25:18-19

Dit waren voornamelijk belangrijke mensen die in ballingschap werden weggevoerd.

Nebuzaradan, de bevelhebber van de lijfwacht, nam hen mee en bracht hen bij de koning van Babel in Ribla. De koning van Babel liet hen neerslaan en doden in Ribla, in het land van Hamath. Zo werd Juda uit zijn land in ballingschap weggevoerd.

2 KONINGEN 25:20-21

6

Gedalia vermoord en de vlucht naar Egypte

Omdat er nog enkele armen van het land waren achtergebleven, werden zij onder het bestuur gesteld van een gouverneur die Gedalia heette. Er staat dat Nebukadnezar of Nebuzaradan, een van die twee, het volgende deed:

Maar over het volk dat in het land van Juda overgebleven was, dat Nebukadnezar, de koning van Babel, had laten overblijven — daarover stelde hij Gedalia aan, de zoon van Ahikam, de zoon van Safan.

2 KONINGEN 25:22

Ze lieten alleen de arme boeren in het land achter, maar ze lieten hen niet zonder enige vorm van bestuur achter. Deze keer stelden ze geen koning aan. Eerder hadden ze Zedekia als koning aangesteld, maar nu stelden ze alleen een man als gouverneur aan, een lage bestuursfunctionaris.

Vers 23:

Toen nu al de legerbevelhebbers, zij en hun mannen, hoorden dat de koning van Babel Gedalia aangesteld had, kwamen zij naar Gedalia in Mizpa toe, namelijk Ismaël, de zoon van Nethanja, Johanan, de zoon van Kareah, Seraja, de zoon van Tanhumeth uit Netofa, en Jaäzanja, de zoon van iemand uit Maächa, zij en hun mannen.

2 KONINGEN 25:23

Blijkbaar was Jeruzalem zo verwoest en platgebrand dat hij in plaats daarvan Mizpa tot zijn hoofdstad maakte.

Gedalia zwoer hun en hun mannen, en zei tegen hen: Wees niet bevreesd voor de dienaren van de Chaldeeën. Blijf in het land en dien de koning van Babel, dan zal het u goed gaan.

2 KONINGEN 25:24

Blijkbaar hadden deze mannen ver genoeg weg gewoond om niet getroffen te worden door de ellende die Babylon over Jeruzalem bracht. Ze woonden buiten het land en hoorden dat Nebukadnezar het land nu als een verlaten gebied had achtergelaten, onder het bestuur van deze Gedalia. Deze groep was blijkbaar trouw aan Egypte. Ze dachten dat ze zich samen met Egypte tegen Nebukadnezar moesten keren. Gedalia voelde daar niets voor. Hij zei:

Nee, we moeten de Chaldeeën, de Babyloniërs dienen, dan zal het goed met ons gaan.

Ze waren niet tevreden met dat standpunt.

In vers 25:

Het gebeurde echter in de zevende maand dat Ismaël, de zoon van Nethanja, de zoon van Elisama, iemand van koninklijken bloede, kwam, en tien mannen met hem. Zij sloegen Gedalia neer, zodat hij stierf, evenals de Judeeërs en de Chaldeeën die bij hem in Mizpa waren.

2 KONINGEN 25:25

Dus iedereen die Babylon steunde, doodden ze.

Toen maakte heel het volk zich gereed, van de kleinste tot de grootste, en de bevelhebbers van het leger, en zij gingen naar Egypte, want zij waren bevreesd voor de Chaldeeën.

2 KONINGEN 25:26

Ze hadden alleen reden om bang te zijn voor de Chaldeeën omdat ze zojuist de door de Chaldeeën aangestelde bestuurder en de mensen die Chaldea gunstig gezind waren, hadden vermoord. Maar ze vluchtten naar Egypte. Blijkbaar was dat vanaf het begin hun plan. Ze dachten dat ze veiliger zouden zijn met Egypte als bondgenoot dan met de Babyloniërs. Ze doodden Gedalia, maar niet om hem te kunnen vervangen door iemand die hun meer aanstond. Blijkbaar beschouwden ze hem als een verrader. Ze zagen hem blijkbaar als iemand die voor de vijand was gezwicht. Dus doodden ze hem, en daarna vluchtten ze naar Egypte.

7

Jeremia waarschuwt tegen de vlucht naar Egypte

We lezen het hier niet, maar in het boek Jeremia vinden we dat de mensen die bij deze gelegenheid naar Egypte gingen, eerst naar Jeremia kwamen en zeiden:

en zij zeiden tegen de profeet Jeremia: Laat onze smeekbede toch voor uw aangezicht terechtkomen en bid voor ons tot de HEERE, uw God, voor heel dit overblijfsel, want wij zijn uit velen met weinigen overgebleven, zoals u met eigen ogen aan ons ziet. Moge de HEERE, uw God, ons de weg bekendmaken die wij moeten gaan en de zaak die wij moeten doen.

JEREMIA 42:2-3

Ze zeiden:

Wat je ook zegt, we zullen het doen.

Hij zei:

‘Jullie zullen niet naar mij luisteren. Waarom zou ik in de Naam van de HEERE profeteren? Jullie zullen toch niet naar mij luisteren.’

Ze zeiden:

Toen zeiden zij tegen Jeremia: Moge de HEERE tussen ons als een waarachtig en betrouwbaar Getuige zijn. Voorwaar, wij zullen zo doen overeenkomstig elk woord waarmee de HEERE, uw God, u tot ons zendt. Hetzij goed, hetzij kwaad, wij zullen luisteren naar de stem van de HEERE, onze God, tot Wie wij u zenden, zodat het ons goed zal gaan wanneer wij luisteren naar de stem van de HEERE, onze God.

JEREMIA 42:5-6

Dus zocht hij de HEERE, en de HEERE zei:

Als u in dit land blijft wonen, zal Ik u bouwen en niet afbreken, en u planten en niet wegrukken, want Ik heb berouw over het onheil dat Ik u heb aangedaan. Wees niet bevreesd voor de koning van Babel, voor wie u nu bevreesd bent. Wees niet bevreesd voor hem, spreekt de HEERE, want Ik zal met u zijn om u te verlossen en u te redden uit zijn hand.

JEREMIA 42:10-11

Toen de mensen Jeremia hoorden, dachten ze dat hij hun niet het ware Woord van de HEERE doorgaf.

Vertalersnoot: De Engelse bron zegt hier letterlijk 'toen Jeremia het hoorde'. Uit het gesprek blijkt dat de mensen Jeremia's boodschap horen en afwijzen; zo is de zin hier weergegeven. Ze ontkenden het in elk geval. Dus gingen ze toch naar Egypte, en ze dwongen hem ook mee te gaan. Tegen zijn wil werd Jeremia meegesleept naar Egypte. Ik weet niet of ze hem in de boeien sloegen of iets dergelijks om te voorkomen dat hij achterbleef, maar ze namen hem onder dwang mee naar Egypte, tegen zijn zin. We horen nooit dat hij uit Egypte is teruggekeerd, dus men neemt aan dat hij daar gestorven is.

Volgens de Joodse overlevering hebben enkele van zijn landgenoten daar in Egypte hem uiteindelijk zelfs gedood. De meeste profeten stierven door de hand van hun landgenoten. Of dit werkelijk met Jeremia is gebeurd, weten we niet. We weten wel dat hij als gevangene van deze mensen naar Egypte is gegaan. Ze gingen dus naar Egypte om te ontkomen aan de vergelding die de Babyloniërs over hen zouden brengen.

8

Jojachin krijgt gratie in Babel

Het gebeurde in het zevenendertigste jaar van de ballingschap van Jojachin, de koning van Juda, in de twaalfde maand, op de zevenentwintigste van de maand, dat Evil-Merodach, de koning van Babel, in het jaar dat hij koning werd, Jojachin, de koning van Juda, gratie verleende en hem uit de gevangenis haalde. Hij sprak vriendelijk met hem en stelde zijn zetel boven de zetel van de koningen die met hem in Babel waren.

2 KONINGEN 25:27-28

Waarom hij dit deed, weten we niet. Waarom het is opgetekend, kunnen we alleen maar raden. Het lijkt erop dat de schrijver erop probeert te wijzen dat de Babyloniërs, die door en door heidens waren, hun vijanden, of in elk geval Jojachin, eigenlijk beschaafder en barmhartiger behandelden dan Israël en zijn koningen dat deden. Deze mensen, die Jahweh niet kenden, hadden eigenlijk toch enige beschaving.

Jojachin legde zijn gevangenskleren af en gebruikte steeds de maaltijd bij hem, al de dagen van zijn leven. En wat betreft zijn levensonderhoud: een voortdurend levensonderhoud werd hem door de koning verstrekt, een dagelijkse hoeveelheid, al de dagen van zijn leven.

2 KONINGEN 25:29-30

Zo eindigen de boeken Koningen met een grote tragedie, de slachting onder het volk en de verwoesting van de stad Jeruzalem en de tempel. En toch is de allerlaatste noot min of meer positief. Midden in de periode van de ballingschap werd Jojachin in elk geval uit de gevangenis vrijgelaten. Hij was nog steeds in ballingschap. Hij heeft nooit meer werkelijk in Jeruzalem geregeerd. Jeruzalem was verwoest, en zo bleef het een tijdlang, totdat de Babyloniërs voor de Perzen vielen.

9

Belsazars feest en de val van Babel

Daarover lezen we hier niet, maar we lezen erover in Daniël hoofdstuk 5. Daniël was een van de Joden die vanuit Jeruzalem als balling naar Babel waren weggevoerd bij de eerste inval van Babel in Jeruzalem, in 605 voor Christus. Daniël en zijn vrienden werden vanwege hun bekwaamheden met achting en respect behandeld. En Daniël kwam tot een machtspositie vanwege zijn wijsheid en omdat hij dromen kon uitleggen. Zo had hij zelf een goede positie in Babel.

Maar de laatste koning in Babel, Belsazar, maakte een grote fout. Hij nam de voorwerpen die Nebukadnezar uit de tempel in Jeruzalem had meegenomen. Om de HEERE opzettelijk te beledigen, nam Belsazar de bekers en schalen enzovoort uit de tempel van de HEERE. Hij gebruikte ze om te drinken en een toast uit te brengen op de goden van de zon en de maan en de sterren, en van hout en goud enzovoort — op valse goden.

Toen hij dat deed, verschenen er vingers van een mensenhand. Die schreven in het pleisterwerk van de muur in de zaal waar hij dit grote feest hield. Hij kon de woorden niet lezen. En dus werd Daniël er uiteindelijk bij geroepen. Hij las de woorden en gaf de uitleg. In wezen was de boodschap dat

TEKEL: u bent gewogen in de weegschaal en u bent te licht bevonden. PERES: uw koninkrijk is verdeeld en het is aan de Meden en de Perzen gegeven.

DANIËL 5:27-28

Op datzelfde moment, diezelfde nacht, waren de Meden en de Perzen daadwerkelijk de stad aan het binnenvallen. Maar Belsazar en zijn generaals zaten allemaal bij elkaar te drinken en waren dronken, en ze voelden zich heel, heel veilig. Babel had muren rondom de stad die volgens Herodotus, geloof ik, driehonderd voet hoog waren. Dat is als een gebouw van dertig verdiepingen rondom de hele stad. En het waren heel dikke muren waar je niet doorheen kon breken. Ze waren zo dik dat de bovenkant van de muur zo breed was als een snelweg met acht rijstroken. Er wordt gezegd dat acht strijdagens naast elkaar over de muren van Babel konden racen. Het was dus een werkelijk enorme, enorme muur. Zo'n muur dat er in die tijd geen enkele militaire techniek bestond waarmee je die ooit zou kunnen beklimmen of neerhalen.

De Babyloniërs waren er dus heel gerust op dat ze nooit verslagen zouden worden door een van de legers om hen heen. Ze wisten dat de Meden en de Perzen onrust veroorzaakten in de streek, maar ze negeerden hen bijna arrogant, zo van: 'Wat kunnen ze ons maken? Wij hebben deze geweldige muren.'

Maar ze wisten in feite toch binnen te dringen. Kores, de Pers, die de legers van de Meden en de Perzen aanvoerde, ging namelijk onder de muur door, omdat de rivier de Eufraat onder de muur door stroomde. Er waren bronzen poorten in de rivierbedding om invallen te voorkomen, maar die poorten stonden toevallig open toen Kores zijn mensen erdoorheen liet marcheren. Hij leidde de rivier om, zodat de rivierbedding onder de muur droog kwam te liggen, en de poorten stonden open. Dus marcheerde hij naar binnen en nam de stad zonder strijd in, omdat de koning en alle generaals dronken waren en feestvierden.

En dus, diezelfde nacht, toen Daniël voor Belsazar het schrift op de muur las en zei:

Je koninkrijk wordt je afgenomen en aan de Meden en de Perzen gegeven.

verschenen de Meden en de Perzen waarschijnlijk binnen enkele minuten na die aankondiging in de zaal en doodden hen, doodden de Babylonische functionarissen. En het koninkrijk ging over van Babel naar Perzië, Medo-Perzië.

10

De terugkeer en de les van Juda's ondergang

Het was Kores, de koning van het Medo-Perzische Rijk, die de Joden en alle andere volken in ballingschap vertelde dat ze mochten terugkeren naar hun landen, waaruit Nebukadnezar hen had weggevoerd. Hij gaf hun zelfs geld uit de schatkisten om de tempel te herbouwen. En dat is wat er gebeurt wanneer we in Ezra de historische boeken weer oppakken. Het begint ermee dat Kores dat besluit uitvaardigt. En de Joden keren dan, sommigen van hen, ongeveer vijftigduizend, terug naar Jeruzalem en herbouwen de tempel. En ze krijgen opnieuw een kans om verder te leven.

Het gaat nooit erg goed met hen. Ze kennen nooit meer de luister van het oude koninkrijk. En ze verlangen naar de tijd waarin de Messias zal komen en Israël zal herstellen in de luister van het tijdperk van David. Maar het was eigenlijk slechts een overblijfsel van de Joden dat ooit weer in Israël kwam wonen. In de dagen dat Jezus kwam, honderden jaren later, woonde waarschijnlijk nog steeds minstens twee derde van de Joodse wereldbevolking buiten Palestina, in het Romeinse Rijk en elders, omdat ze eenvoudigweg nooit waren teruggegaan. Judea werd nooit hersteld tot wat het ooit was geweest.

Dit was dus het einde van wat een groot rijk was geweest. Eerder, in de tijd van David, was het letterlijk een rijk geweest, omdat hij alle omliggende gebieden had veroverd en tot zijn vazallen had gemaakt. In de tijd van Salomo bleef het een rijk. Maar de zonden van Salomo brachten uiteindelijk deze rampen over zowel het noordelijke als het zuidelijke koninkrijk.

God laat dus in wezen zien dat het Hem ernst is wanneer Hij het volk waarschuwt dat ze zich van hun slechte wegen moeten afkeren, anders zal Hij hard toeslaan. Hij doet het niet snel, maar Hij doet het wel. Salomo zei zelf in Prediker 8:11:

Omdat het vonnis over een slechte daad niet snel geveld wordt, daarom blijft het hart van de mensenkinderen in hen vervuld van kwaaddoen.

PREDIKER 8:11

Vertalersnoot: De spreker noemt vers 13, maar haalt de woorden van Prediker 8:11 aan. Zijn Engelse tekst spreekt over het niet snel voltrekken van een vonnis; de HSV zegt dat het oordeel ‘niet snel geveld wordt’. Zijn aansluitende uitleg gaat over het uitblijven van de uitvoering van het oordeel.

En omdat God het vonnis niet snel voltrok, dachten de mensen gewoon dat ze ermee weg zouden komen. Ze gingen maar door en door, totdat er een paar behoorlijk afschuwelijke dingen gebeurden.

Het afschuwelijkste wat een van de koningen van Juda overkwam, was waarschijnlijk wat de laatste koning, Zedekia, overkwam: hij moest toezien hoe zijn zonen voor zijn ogen werden vermoord, en vervolgens werden zijn ogen uitgestoken. Dat was een straf die ze al heel lang verdienden en die God hun niet erg snel oplegde.

De volgende keer dat we aan de historische boeken toekomen, zullen we kijken naar het einde van de Babylonische ballingschap.

Om verder te lezen

Alle bijbelteksten die in deze lezing aan bod komen, in de volgorde waarin ze gebruikt zijn.

- 2 Koningen 25:1
- 2 Koningen 25:2
- 2 Koningen 25:3-4
- 2 Koningen 25:5-6
- 2 Koningen 25:7
- 2 Koningen 25:8-10
- 2 Koningen 25:11-12
- 2 Koningen 25:13-17
- 2 Koningen 25:18-19
- 2 Koningen 25:20-21
- 2 Koningen 25:22
- 2 Koningen 25:23
- 2 Koningen 25:24
- 2 Koningen 25:25

- 2 Koningen 25:26
- Jeremia 42:2-3
- Jeremia 42:5-6
- Jeremia 42:10-11
- 2 Koningen 25:27-28
- 2 Koningen 25:29-30
- Daniël 5:27-28
- Prediker 8:11

Lezing © Steve Gregg / The Narrow Path. Nederlandse vertaling © 2026 Vers voor Vers. De bijbeltekst in deze uitgave is ontleend aan de Bijbel in de Herziene Statenvertaling, © 2010/2016 Stichting HSV.